

Det er egentlig ved den Anmærkning, vi nu snart skulle stemme over, at Bahnsons Villie, Bahnsons Ønske fra 1894 nu skal fuldbyrdes. Det lykkedes ikke Bahnson at faa det gennemført, fordi Folketinget den Gang var paa sin Post og ikke vilde give en saadan Anmærkning, der kunde indskrænke vor Bevillingsmyndighed, men hvad der den Gang ikke lykkedes for Bahnson, ser desværre ud til at skulle lykkes for den nuværende Krigsminister. Det er ogsaa meget betegnende, at de eneste, der i denne Sag kunne følge Ministeriet, er Højre. Det er betegnende, at i Gaar, da Ordførerne havde Ørdet, gled Højres Ordfører fuldstændig ud af Spillet, han havde ikke noget at skulle have sagt, han kunde nøjes med, hvad Reformpartiets Ordfører, det ærede Medlem for Løvel, sagde, Højre kan naturligvis sagtens føle sig glad ved denne Lejlighed. De holde sig stille og rolige, saa vidt muligt uden for det hele. Jeg tror, det er en klog Taktik, for hvis Højre traadte frem og stærkt anbefalede dette Forslag, var der sikkert mange, der vilde blive mistænksomme. Det vilde kunne skade Sagen, det vilde ødelægge Spillet. Naar man betragter Højres Mænd i disse Dage, lige fra Veteranerne, som vare med i det provisoriske Felttog, ned til Højres Yndling, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), staar der at læse paa Højres Ansigter den stille, indadvendte Glæde, som ikke giver sig Udtryk i Ord, hvis Følelser ere saa overstrømmende varme, at hvis de skulde give sig Udtryk, vilde det maaske nærmest blive i Glædestaarer. Højres gamle Fører, Bahnson, vil sikkert ogsaa glæde sig, naar denne Anmærkning bliver vedtaget. Det hed sig jo, at da Venstre kom til Magten, truede Bahnson med, at han vilde forlade dette Land. Han havde ingen Tillid til Venstres Ministerium, han havde ingen Tro paa det, han vilde slet ikke leve i dette Land mere. Han snørede sin Randsel og var i Færd med at udvandre. Jeg tror, at han nu har lagt Randselen fra sig og har faaet Tillid til og Tro paa Venstres Ministerium, og at han ønsker at leve i dette Land og se, hvorledes Venstres Ministerium er i Stand til at gennemføre netop de Tanker og Ønsker, som han ikke kunde faa gennemførte. Som sagt, hvad der er ved at ske her, er netop Levendegørelsen af Bahnsons gamle Ønske om at faa en Anmærkning, hvorved vor Bevillingsmyndighed vedrørende Forsvarsvæsenet bliver indskrænket.

Maa jeg saa gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Han vilde gøre gældende, at den Anmærkning, som findes paa Marineministeriets Konto F., Underkonti II.—VII., skulde være et Sidestykke til det, som foreslaas her, og han mente — og det samme sagde den højtærede Minister i Gaar — at de, som vare med til denne Anmærkning i 1901, meget godt kunde gaa med til den her foreslaaede Anmærkning. Jeg vil gøre opmærksom paa, at naar jeg og mine Partifæller gik med den Gang, var det, fordi Anmærkningen kun omfattede en Del af en enkelt Hovedkonto, nemlig 6 Underkonti af Hovedkonto F. Det var beslægtede Bevillinger, Bevillinger af ensartet Natur. Men inden vi gik med dertil, havde vi fra Socialdemokratiets Side foreslaaet, at netop disse samme Underkonti skulde nedsættes med et Beløb af 490,000 Kr. Hvis det var blevet gennemført, vilde jo den Sum, som Regeringen herved har faaet at raade over, være bleven indskrænket med noget over en Trediedel af det, Regeringen havde forlangt. Men hvis det skal udlægges paa den Maade, at naar man gik med til denne enkelte Anmærkning i 1901, kan man ogsaa godt gaa med til den Anmærkning, der omfatter 6 Hovedkonti, saa er der en dobbelt Fare ved at gaa med nu. Saa maa Følgen ganske simpelt blive den, at naar man i Dag stemmer for at gaa med til en Anmærkning, som omfatter 6 Hovedkonti, ville de Herrer i Morgen komme og sige: Naar I kunne gaa med til en Anmærkning, som omfatter 6 Hovedkonti, kunne I ogsaa gaa med til en, som omfatter hele § 22, ja, hele Krigs- og Marineministeriets Budgetter, det ene vilde ikke være værre en det andet. Jeg siger altsaa, at hvis det skal udlægges paa den Maade, er der en dobbelt Fare ved at stemme for denne Anmærkning, saa gælder det netop om i Tide at tage Afstand og ikke give mere bort af sin Myndighed end nødvendigt.

Ordføreren (Anders Nielsen): Det er kun en kort Bemærkning, jeg ønsker at gøre. De Herrer sammensmeltede af Oppositionen holde stadig paa, at de Konti, der ere mærkede med Romertal II., III., IV., V., VI. A. og B. og VII. paa § 23 F., ere Underkonti. Hvorledes kunne saa de Herrer Gang efter Gang have stemt for denne Anmærkning, der lyder saaledes: „Mulige Beparelser paa en Underkonto af Konti II.—VII. kunne anvendes“ osv.